

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.249/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe.) (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.704.451/2024/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (huszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. június 1. és 2024. szeptember 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes kerületi Rendőrkapitánysága (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában körzeti megbízottként teljesített szolgálatot. A beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett a működési körzetén, továbbá a rendőrkapitányság illetékességi területén kívül járőri, járőrszolgálati és egyéb [a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldési, elővezetési, előállított őrzési, fogdaőri, átkísérési, kísézőőri és objektumőri feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset, a védírat

[2] A felperes módosított keresetében az alperest a perbeli időszakra (2024. augusztus hónap kivételével) 782.676 forint megbízási díj és annak 2023. augusztus 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest – késedelmi kamattal növelten – a kereseti kérelemnek megfelelő összegű, 782.676 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1), (3) bekezdéseire, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (3), (5) bekezdéseire, a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményeinek és egyéb juttatásainak megállapításairól, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) egyes rendelkezéseire alapította, figyelembe véve a Hszt. 2023. február 1. napjával módosuló szabályait és a KMB Szabályzatnak a 25/2022. (VIII. 11.) ORFK utasításon alapuló, 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítását is; e jogszabálmódosításokkal érintett időszakokat elkülönítetten kezelve. Valamennyi időszakra nézve ítéletének indokolásában – kúriai eseti döntésekre hivatkozással – általánosságban rögzítette, hogy a töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állomány tagja által ténylegesen elvégzendő feladatokat a

beosztásához igazodóan kell meghatározni; az nem fedhet le több másik beosztást. A KMB Szabályzat részletesen tartalmazza a körzeti megbízott feladatait, míg a járőrökre külön szabályzat vonatkozik, mindez azt erősíti, hogy e kettő egymástól elkülönülő beosztás, még akkor is, ha közöttük egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható. A felperes a perbeli időszakban járőri és egyéb szolgálati feladatokat rendszeresen ellátott; a többletfeladat-ellátás ellentételezés nélkül nem maradhat. A kereset jogalapját a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítása sem kérdőjelezi meg, a csatolt kimutatás szerint ugyanis a felperes ezen időszakban is rendszeresen teljesített a beosztásába nem tartozó, a kapitányság illetékességi területén kívül járőri és egyéb feladatokat. A megbízási díj iránti igény megalapozottságára a Hszt. 2023. február 1. napján bekövetkezett módosítása szintén nem hat ki, mivel a felperest ebben az időszakban havi 10-14-16, valamint egy-két hónapban 10-hez közelítő alkalommal osztották be a beosztásától eltérő szolgálatra, mely a jelentős (számottevő) mennyiség törvényi kritériumának megfelel. A többlettevékenység jogszabály által megkövetelt nem eseti jellege is megvalósult, mivel azok minden hónapban, visszatérően jelentkeztek. A megbízási díj mértékét a perbeli időszak egészét érintően – a folyamatosan, visszatérően jelentkező, rendszeresen ellátott beosztásba nem tartozó és jelentős mértékű többletfeladat-ellátásra figyelemmel – a rendvédelmi illetményalap 75%-os mértékével tartotta arányban állónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítást, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3), (5), (6) bekezdéseit, a KMB Szabályzat, valamint az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv TIKjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII.21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) egyes rendelkezéseit sérti. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben derítette fel, az irányadó jogszabályokat részben alkalmazta, jogkövetkeztetése téves; a 2023. február 1. napjától módosított Hszt. 71. § (3) bekezdésének, mint jogalapnak a fennállását, így különösen a jelentős többletmunkát külön nem vizsgálta, ami a döntése érdemére is kihatott. Kiemelte, hogy a munkaköri leírás a felperes szolgálatteljesítési helyeként helységi közigazgatási területét határozza meg, emellett tartalmazza, hogy mindazon külön nem nevesített feladatokat köteles ellátni, amelyekre a végzettsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalata alkalmassá teszik. A felperes feladatait helységi területén látta el. A TIK utasítás alapján megállapítható, hogy valamennyi közterületi szolgálatra vezényelt állomány a TIK alárendeltsége alatt lát el szolgálatot, így a körzeti megbízott is. A KMB Szabályzat 37. pontja akként rendelkezik, hogy a körzeti megbízott a szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában közterületi tevékenység ellátására köteles. A KMB Szabályzat 21. pontjának e) alpontja alapján a működési körzetéből csapatszolgálati tevékenység végrehajtására elvonható. A felperes a KMB Szabályzat 24. pontja értelmében járőrvezetőként közterületi feladatra beosztható volt; a jogviszonyára egyébiránt a jogszabályokban, munkaköri leírásban, munkáltatói utasításban és szabályzatokban meghatározott munkaköri feladatokat is

irányadónak kell tekinteni. Hivatkozott Budapest Rendőr-főkapitányának a TIK működéséről, továbbá egyes ügyeleti tevékenységek szabályairól szóló 7/2020. (III. 3.) Intézkedésének III/A. fejezet 13/A. pontjára: eszerint jogi norma írja elő, hogy a felperes szükség esetén a helységi kerületi kerületében meghatározott körzet területén kívül lássa el a feladatait. A helységi egész területére meghatározott munkavégzési hely és a TIK utasítás ezáltal összhangban áll, azok egymást kiegészítik. A TIK utasítás 46/A. pontja alapján a közterületi állományt a TIK ügyelet irányítja, mely nem tesz különbséget a hivatásos állományúak beosztása és azok jellege között. Ezáltal a kereseti kérelem jogalapja nem áll fenn. A 2023. február 1-je és 2024. szeptember 30-a közötti időszakban pedig az elsőfokú bíróság nem tett különbséget az ezen időszak előtti és ezt követő többletfeladatellátás jelentős mértékének vizsgálata között. Nem állapítható meg semmi olyan körülmény, amely a megelőző időszakkal összehasonlítva 2023. február 1. napjától 2024. szeptember 30. napjáig a felperes részére a többletfeladat ellátás jelentős többlet terhet vagy többlet munkavégzést idézett volna elő. A többletmunka és többletterhelés csak a korábbi időszakhoz viszonyítottnak, azzal összehasonlításban ítélt meg.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert.

Az elsődleges fellebbezési kérelmében az alperes sérelmezte, hogy a bíróság a tényállást csak részben derítette fel, azonban azt nem jelölte meg, hogy az általa hiányosnak vélt tényállásában a bíróság milyen adatok értékelését mulasztotta el, azokat miben vitatja, és mi lenne a helyes tényállás. A fellebbezésben olyan körülményt nem adott elő, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált volna. Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából valamennyi rész kérdésben osztotta az álláspontját, kiemelve azt, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítésekkel hajthat végre. Utalt arra, hogy a közterületi szolgálat a járőrszolgálatnak nem feleltethető meg; a körzeti megbízottnak a saját működési körzetében, nem bármely közterületen kell közterületi szolgálatot teljesítenie. A körzeti megbízott járőrszolgálatra csak kivételesen osztható be, kizárólag a működési körzetében, járőrrel közösen, a szolgálatra a működési körzetén kívül, a KMB csoport működési területén sem vehető igénybe. A körzeti megbízotti és a járőrfeladatok elválnak egymástól, a munkáltató a munkaköri feladatokat csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg. E két beosztás feladatait normális esetben azonos illetékességi területen párhuzamosan hajtják végre. A TIK általánosságban a járőrök tevékenységét irányítja, a körzeti megbízottakét nem jellemzően, de abból a körülményből, hogy a TIK a teljes közterületi állományt irányíthatja, egyébként sem következik az, hogy a körzeti megbízott külön ellentételezés nélkül a TIK utasítása alapján minden közterületi feladatot saját beosztásába tartozó feladatként köteles ellátni. Hivatkozott a KMB Szabályzat 25. pontjára, amely szerint a körzeti megbízott számára a kísézői feladatok ellátása tiltott. A Hszt. 71.§ (6) bekezdésével kapcsolatos alperesi érveléssel kapcsolatban kiemelte, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a 30 napos időhatárt az eltérő feladatellátás szükséges időtartama alapján kell vizsgálni; jelen esetben azt a perbeli időszak terjedelme és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is meghaladta.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mivel a felperesnek helységi egész területén kellett szolgálatot teljesítenie, és a kinevezése a kerületi Rendőrkapitányság állományába történt, a rendőrkapitányság illetékességi területén kívül végzett tevékenység nem tartozhatott a beosztásához. Tévesen hivatkozott az alperes arra is, hogy a 2023. február 1-jei időszakhoz képest kellett a többletfeladatoknak emelkednie, ilyen követelményt a jogszabály nem ír elő. A havi 5-10 szolgálatot érintő többletfeladat ellátás már önmagában jelentős többletterhet jelent.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben vitatta, továbbá az indokolási kötelezettség megszegésére hivatkozott, azonban azokkal összefüggésben megsértett eljárási jogszabályhelyet nem jelölt meg, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére is figyelemmel – az ítéltábla e körben nem vizsgálódhatott. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában az indokait részletesen kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[9] Az objektív és a Kp. 2. § (1) bekezdéséből kiolvasható szubjektív jogvédelem a fellebbezési eljárásban is érvényesül. A másodfokon eljáró bíróságnak alapvetően azt kell értékelnie, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem tárgyában az eljárási és anyagi jogi szabályok helyes alkalmazásával jogszerű határozatot hozott-e.

A fellebbezésben hivatkozott eljárási jogszabálysértések [Kp. 79. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 268. §] vizsgálatán túlmenően az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírlata során az ítéltáblának arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy a felperest a perbeli időszakban az eredeti kinevezése szerinti beosztásához viszonyítva olyan többletfeladat-végzési kötelezettség terhelte-e, amely őt – a Hszt. perben irányadó 71. §-a alkalmazásában – megbízási díjra jogosította.

[10] Az eljárási kifogások körében az alperes fellebbezésében azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte. A bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében való értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. Az

ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabályszegések ugyanis a Kp. 110. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet – anyagi jogi kérdések vizsgálata nélkül történő – hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását vonhatják maguk után.

[11] A Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 268. §-a – a bizonyítási mód fogalma mellett – a bizonyítási eszköz fogalmát is (tanú, szakértő, okirat, kép- és hangfelvétel, tárgyi bizonyíték stb.) meghatározza, mert ezek az egyes bizonyítási módokhoz képest sokrétűbbek (az okirat lehet okirati bizonyítás, de szemle tárgya is, a szemle tárgya nemcsak tárgyi bizonyíték, hanem arról vagy valamilyen múltbeli eseményről készült felvétel is lehet). A törvény ezért elkülönítve tartalmazza a bizonyítás módjaira, illetve a bizonyítási eszközökre vonatkozó legáltalánosabb szabályokat.

[12] A bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a tényállás szabad megállapításának a Pp. 263. §-ában meghatározott elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseiben meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak tekintett (BH2012. 173.).

[13] A fentiekkel összefüggésben az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – a továbbiakban részletesen is kifejtettek szerint – a megbízási díj szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével feltárta, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott feladatokat a Hszt. 71. §-a szerinti többletfeladatként minősítette. Iratellenesség, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes értékelése nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság okszerűen alapította a következtetéseit a csatolt okirati bizonyítékokra, és helyesen állapította meg, hogy a felperes a perbeli időszakban a körzeti megbízotti szolgálati beosztásába nem tartozó feladatokat rendszeresen ellátott. A felperes a keresetéhez a szolgálatait érintő részletes kimutatást csatolt, melyet az alperes a perben nem vitatott, azaz a tényállás e körben tisztázott volt.

[14] Az ítéltábla nem találta alaposnak az alperes azon hivatkozását sem, amely szerint az elsőfokú ítélet a perbeli időszakot érintő jogszabályváltozásokat nem követte nyomon, az ítéletéből nem tűnt ki azok – a per tárgyat érintő – rendelkezéseinek eltérősége. Az elsőfokú ítélet [32],[37] bekezdései, az alperesi hivatkozásnak ellentmondanak, azokból egyértelműen kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díjat érintő jogszabály módosításokat az érdemi döntése meghozatala során – az indokolása jogalapját megadva – körütekintően értelmezte; az ítéletét – az alperes által vitássá tett időszakok elkülönítésével, az általa felhozott indokok értelmezését megkönnyítve – megfelelően tagolta. A felülvizsgálat során a másodfokú bíróság is ezt a szerkezeti felépítést követte. Az alperes a fellebbezésében nem is jelölt meg olyan tényállási elemet, mely ne került volna feltárásra. Fellebbezésében a megállapított tényállásból levont jogkövetkeztetéseket vitatta, mely azonban eljárási jogszabálysértésként nem vizsgálható.

[15] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – bizonyos kivételektől eltekintve, melyeknél hivatalból kell eljárni – a fellebbező fellebbezésének, az ellenfél ellenkérelmének és csatlakozó fellebbezésének a tartalma határozza meg; a Pp. Novellához fűzött előterjesztői indokolás szerint – tág teret adnak a másodfokú bíróság számára ahhoz, hogy a kérelemhez mérten ki tudja választani, milyen körben és korlátok között gyakorolhatja a felülbírálati jogát. Egyúttal arra is megfelelő garanciát nyújtanak, hogy ne terjeszkedjen túl a felülbírálat lehetséges keretein. Az ítéltábla megállapította, hogy az alperes eljárásjogi szabálysértésekre vonatkozó fellebbezési érvelése mindezek folytán alaptalannak bizonyult.

[16] Ezt követően az elsőfokú ítélet anyagi jogi háttérének vizsgálatát végezte el, azon belül először a KMB Szabályzat módosítását megelőző (2022. augusztus 11. napjáig terjedő) időszakot érintően.

[17] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos megállapítások az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartoznak, és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadnak, amelyet azonban a Kúria – a KMB Szabályzat módosításának esetleges következményei kivételével – már a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés-állítások esetében elvégezte.

[18] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes, csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes körzeti megbízott beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását.

[19] A Kúria korábbi, jelen időszakra is irányadó határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes gyakorlata szerint, amennyiben a

hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja (a körzeti megbízott) hosszabb időszakon át rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízott működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.076/2022/4., Kf.VII.45.006/2022/4.).

[20] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a csatolt és az alperes által nem vitatott felperesi kimutatás helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A KMB Szabályzat (2022. augusztus 11. napjáig hatályos) 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, de az alperes nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjában meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a körzeti megbízott működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte. Az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, nem jelenti egyben azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A KMB Szabályzat 25. pont a) alpontja kifejezetten tiltotta a felperes körzeti megbízott igénybe vételét kísérő őrri feladatokra.

[21] Az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a Hszt. 45. §-ában és 57. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakat is. Eszerint megfelelően rögzítette, hogy a felperes kinevezése az alperes kerületi Rendőrkapitányság szolgálatteljesítési helyre történt, annak megváltozása olyan átszervezést eredményezne, amelyhez a hivatásos állomány tagjának hozzájárulására is szükséges.

[22] Alapítanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos rendelkezései alapot teremtettek a felperes munkakörének a járőri munkakörrel történő bővítésére. Az Országos Rendőr-főkapitányság, mint központi államigazgatási szerv [a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Jat.) 1. § (2) bekezdésének d) pont] vezetője a 23. § (4) bekezdés c) pontjában szabályozott jogkörénél fogva normatív utasításban szabályozhatja a vezetése, irányítása vagy a felügyelete alá tartozó szervek szervezetét és működését, valamint a körzeti megbízottak feladatellátását, tevékenységi körét, azaz egyes munkaköri feladatait. A KMB Szabályzat 2022. augusztus 11. napjáig hatályos rendelkezései a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletével konform módon értelmezhetően rögzítették, hogy a körzeti megbízott járőri, járőrszolgálati feladatokat mely sajátos körülmények mellett és milyen illetékességi területen láthat el, azaz nem tekintette a munkakör részének egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását,

csak részfeladatok ellátásáról rendelkezett. Ezzel szemben az ORFK vezetője a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosításával, annak 2. pont b)-c) alpontjai és 44. pontja értelmében – a 25. pontban tett kivétellel –, arra utasította az alárendelt szerveket, hogy a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén tekintsék a körzeti megbízotti munkakör részének a Járőr Szabályzat szerinti feladatok ellátását, tehát a járőri, járőrszolgálati feladatok majdnem teljes körének elvégzését. E vonatkozásban a két beosztás munkaköri feladatai között minimális disztinkciót a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja és 25. pontja szerinti feladatok jelentenének. Ennélfogva a munkáltató a 30/2015. BMr. 1. § a) pontja és 2. melléklet 3. pontjába ütközően a körzeti megbízotti beosztás részének tekinti a járőri beosztás feladatainak ellátását. A Jat. 23. §-a szerinti közjogi szervezetszabályozó eszköz a Jat. 24. § (1) bekezdése alapján jogszabállyal, így a 30/2015. BMr.-rel [Alaptörvény T) cikk (2) bekezdés] nem állhat ellentétben. Amennyiben a bíróság a KMB Szabályzatnak olyan értelmezést tulajdonítana, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalja a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát, úgy sérülnének a 30/2015. BMr. szolgálati beosztásra vonatkozó szabályai, ezzel együtt a Hszt.-nek a besorolásra (114-119. §), valamint az illetmény meghatározására (154-162. §) kialakított kógens rendelkezései, melyek a szolgálati beosztáshoz kötöttek. Ezzel teljesen kiüresedne a körzeti megbízotti beosztás tényleges és lényeges tartalma, amely elsősorban a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja szerinti területen az ott meghatározott feladatok ellátása. A KMB Szabályzat módosítása tulajdonképpen azonosíthatatlanná tette a körzeti megbízott beosztásához esetlegesen hozzátartozó, korábban megbízási díj megfizetése nélkül teljesítendő járőri, járőrszolgálati részfeladatokat. Mindennek tükrében – a Hszt. és a 30/2015. BMr. szabályozásának sérelme nélkül – nem lehet olyan értelmezésre jutni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalná a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát.

[23] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a felperesnek a Hszt. módosítást (2023. február 1.) követő időszakra előterjesztett igényét érintően is. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy a jogalkotó a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályba lépett módosításával a korábbi szabályozást annyival egészítette ki, hogy a megbízási díjra való jogosultság megállapításához immáron jelentős többletteleherrel járó rendszeres többletfeladat-ellátást követel meg; a jogalkotói szándékot értelmezve arra a következtetésre jutott, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben lehet jogosult, amikor a többletfeladat ellátása a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit érdemben ténylegesen meghaladja. Ezt a mérlegelést azonban – az alperes által előadottakkal ellentétben - nem a jogszabályváltozás előtti feladatok mennyiségéhez és rendszerességéhez, hanem a hivatásos állományú tag meglévő beosztásához tartozó feladataihoz kell viszonyítani. Nem törvényi kíváncsóság, hogy a felperes többletmunkavégzése a korábbi időszakhoz képest mindenképpen mennyiségi növekedést mutasson, ilyen jogértelmezés a jogszabály szövegéből nem vezethető le. Ezen körülmények kapcsán az elsőfokú bíróság körültekintő vizsgálatot folytatott le amikor megállapította, hogy a többletfeladat-ellátása jelentős mértékű volt ([37] bekezdés), és helyesen következtetett a felperes által ellátott tevékenység rendszerességére (nem eseti jellegére) is ([38] bekezdés).

[24] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett járőrszolgálat és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, amely megbízási díjra jogosít.

[25] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá:

[26] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben azt, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. A Hszt. 71. § (5) bekezdésében rögzített, az illetményalap 50-200%-ban megállapítható megbízási díj meghatározása mérlegelési jogkört jelent. Ehhez kapcsolódóan a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdése jeleníti meg a mérlegelés szempontjait, amely szerint a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. Ezen mérlegelési szempontok mentén kellett az ítéltáblának megvizsgálnia, hogy melyek voltak az elsőfokú bíróság mérlegelésének szempontjai és azokat okszerűen vette-e figyelembe.

[27] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ban határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletében ismertetett mérlegelési szempontok a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé beilleszthetők voltak. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette a többletfeladatellátás rendszerességét, a többletfeladatok kimutatott mennyiségét. Így a másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására nincs jogalap.

[28] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A pereszes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, és 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel

érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[30] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a 62.614 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[31] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. november 4.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Farkas Ervin s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró